

*Присвячується Бену.
Порадіємо за книгу, яка змогла*

ПРОЛОГ

Щось було не так.

Мари відчували це. Слабке місце, дефект у завісі між світом живих і світом мертвих. Діри, які пронизали її, тепер закриті... але щось змінилося. Зовсім трохи.

Доведені до сказу дражливим покликком справжньої плоті, правдивого життя, мари знову і знову билися об завісу. Вона дрижала та вигиналась, але залишалась цілою. Ледве.

Мари поновили атаку, штовхаючи заслону та деручи її пазурами, стоншуючи, доки одне створіння, гарчачи та звиваючись, не пробилось назовні.

Миттю завіса знову стулилась, міцно тримаючись під натиском решти зграї, яка заверещала через відчай, однак того, що сталося, не виправити.

Дезорієнтована мара затріпотіла у повітрі, але все ж опанувала себе, винюхуючи його. Почала шукати в темному селищі п'янкий аромат крові, що пульсує у венах. Життя, яким можна підсилитися.

ПЕРШИЙ

«Це якесь знуцання». Ділан нажахано витріщалася на своє відображення у дзеркалі на повний зріст. Її очі були величезними, підведеними товстим контуром чорної підводки та підфарбованими димчасто-сірими тінями. Коли вона повертала голову під певним кутом, тіні починали ледь мерехтіти. Так, очі мали нормальний вигляд. Але решта...

Її волосся витягнули, закрутили та начесали так, що воно почало стояти в зачісці, яку можна було позначити тільки як шуряче гніздо. Помада, яку розмазали по губах, була відразливого відтінку червоного, через що дівчина скидалася на вампіра після швидкого перекусу. А ще сукня. Вона з тафти*. *З тафти!* Доки Джоан не привела її за руку до відділу для «особливих нагод» у великому універмазі в кінці Сочіхол-стріт, Ділан навіть не знала, що таке тафта. Дівчині вона не сподобалась. Особливо такого бридкого перси-

* Тонка синтетична тканина, яка використовується як підкладка до одягу та інших виробів. (Прим. пер.)

кового відтінку, який нагадував Ділан пересмаженого лосося. Сукня мала пишні рукави та тугий корсет, який стягували Ділан там, де це не було потрібно. Спідниця, вочевидь, мала гарно та граційно майоріти навколо ніг під час ходи і, мабуть, так і було б, якби панчохи, що їх Джоан дала доньці, поки та одягалась, не терлися б об цю дурну тафту і не створювали б такої кількості статичної електрики, що можна було б забезпечити весь Центральний пояс*.

«Я маю просто потворний вигляд», — подумала Ділан, здригнувшись так сильно, що навіть її відображення в дзеркалі затремтіло.

Ділан ледь не танцювала з радощів, коли її батьки повідомили, що одружуються, а ще більше дівчина тішилася, коли Джоан повідомила їй, що донька буде подружкою нареченої.

Але це було до того, як вони пішли вибирати сукню.

— Ох, люба, ти маєш просто неперевершений вигляд!

Двоюрідна бабуся Ділан, Гледіс, сиділа в кріслі в кутку готельного номера, стискаючи хустинку у набряклих, уражених артритом пальцях, — у її очах блищали сльози. Вона страждала на катаракту, і це, мабуть, пояснювало її захват. Або, ймовірно, такий вигляд був у моді, коли бабуся Гледіс була молода. Десь до нашестя вікінгів.

— Дякую, бабуцю Гледіс, — вдалося видавити з себе Ділан.

* Частина Шотландії, ближча до південного кордону, яка охоплює найбільші міста та є найбільш заселеною. (Прим. пер.)

— Ти найкрасивіша дівчина в усьому місті. Ти знаєш це?

Ділан скривилась. Рум'янець, розповзаючись її шиєю, зливався з сукнею. Дівчина не могла вийти звідси, маючи такий вигляд, просто не могла. Хтось постукав у двері, змусивши Ділан здригнутись.

— Ділан, ти готова? Уже майже час.

Дівчина різко розвернулася до дверей і побачила, як мідна ручка повертається.

— Вони чекають на...

— Хвилинку! — пискнула Ділан. Ручка перестала рухатися, і, на щастя, двері лишилися зачиненими. — Трістане, я ще не зовсім готова. Чекай... Зачекай трохи.

Запанікувавши, Ділан розвернулася до бабці Гледіс, але чекати підтримки з її боку було марно. Старенька поправляла ходунки, розпочинаючи стомливий процес підіймання на ноги.

— Заходь, хлопче! — крикнула вона.

«Хлопче». Так вона називала Трістана навіть попри те, що той представився чітко та голосно, і Ділан уже тричі встигла виправити бабцю Гледіс.

Трістан відчинив двері, і Ділан відвернулася, сподіваючись не помітити виразу його обличчя, коли він побачить її, вряжену отак.

Ця спроба виявилася марною: Ділан бачила його відображення у дзеркалі, коли той зупинився у дверях, її очі мимохіть утупились у його обличчя. Хлопець дивився на неї, його погляд ковзнув угору-вниз по її спині, а потім перескочив на дзеркало, щоб подивитися на неї спереду. Ділан помітила, як він старанно тримав нейтральний вираз обличчя, лише його губи ледь смикались.

— Ова, — вимовив Трістан.

— Відібрало мову, хлопче? — рывкнула бабця Гледіс. — Оце так, панночко. Я ж казала, що маєш приголомшливий вигляд.

— Так, — погодився Трістан. — Відібрало.

Він ледь усміхнувся Ділан. Дівчина своєю чергою теж криво усміхнулася йому, а потім її губи розтягнулися ширше: вона роздивлялася сяйливі туфлі, ошатні чорні штани та кричущу блакитну сорочку — речі, у які Трістан був вдягнений. Вона ніколи не бачила, щоб хлопець був так вбраний. Йому пасував такий вигляд. Особливо сорочка, завдяки якій його кобальтові очі майже світилися. Сьогодні вони вражали навіть більше, ніж зазвичай, бо його непокірне біляве волосся було зачесане назад, геть від обличчя.

— Ти маєш чудовий вигляд, — сказала йому Ділан.

— Тоді геть із дороги, — бабця Гледіс відштовхнула Трістана зі свого шляху ходунками, насилу, сантиметр за сантиметром, наближаючись до дверей. — Піду всядусь. Ні, хлопче, не пропонуй мені допомоги. Мені ж не дев'яносто два.

— Я... е-е-е... — Трістан незграбно ворухнувся, явно шукаючи виправдання.

Ділан прикусила губу, стримуючи усмішку, що хотіла вирватися на волю. Він же не міг сказати бабці Гледіс правду: простора бенкетна зала, де мало відбутися весілля, була задалеко — на першому поверсі. Якби вони спробували віддалитися на таку відстань, зв'язок, що об'єднував Ділан і Трістана, почав би розриватися, спричиняючи біль, від якого перехоплює подих. Погано було вже

навіть через те, що Трістан мусив готуватися в сусідньому номері. Ділан знала, що він там, але не могла побачити його.

На щастя, у цю мить за спиною Трістана з'явився батько Ділан, Джеймс.

— Трістане, — на знак привітання він поплекав рукою по плечу хлопця, ймовірно, трохи занадто сильно, зважаючи на те, як той скривився, говорячи «здрасуйте» у відповідь. — Привіт, красуне. Маєш гарний вигляд.

Слова злетіли з губ Джеймса раніше, ніж його погляд зупинився на Ділан, однак навіть тоді його усмішка не підвела його. Ділан здавалось, що сьогодні ніщо не зможе стерти цю усмішку з його обличчя. Не збентежившись через те, що його донька скидається на лососевий зефір, він розвернувся до бабці Гледіс:

— Я прийшов спитати, Гледіс, чи потрібна вам допомога, щоб знайти своє місце. Ми скоро розпочнемо.

— Що ж, принаймні *в когось* тут є манери! — наче трохи заспокоїлась бабуся.

Кинувши на Трістана повний відрази погляд, вона почовгала геть, важко спираючись на ходунки, але відштовхнула руку Джеймса, коли той спробував підтримати її за лікоть.

— Здається, я їй не подобаюся, — припустив Трістан, коли вони з Ділан були впевнені, що старенька вже досить далеко, щоб почути їх. Як на дев'яностодворічну, вона мала слух як у кажана.

— Ну, вона думає, що я маю гарний вигляд, — зауважила Ділан гучним шепотом, — тому я не покладалася б сильно на її судження.

Ось у Трістана і з'явилася нагода підтвердити те, що Ділан уже знала: вона має такий вигляд, ніби її нарядила гіперактивна п'ятирічна дитина. І дівчина мусить постати перед більше ніж сотнею людей... у такому вигляді.

— Думаю, ти маєш вигляд... — Трістан знову окинув поглядом її вбрання, явно вишукуючи хоч щось приємне, про що можна було б сказати, але спроба з тріском провалилася. — Ну, очі твої дуже гарні.

— Чудово, — не витримала Ділан, відчуваючи, як очі наповнюються слізьми, через що стало ще гірше. Вона не збиралася на додачу до всього ще й розревітись як мала дитина. — Отже, мені краще накинути на все інше паперовий пакет?

— Знадобиться-таки величеський пакет, — замислився Трістан.

На мить Ділан приголомшено витріщилася на нього. Потім розсміялась. І дзизнула його.

— Дякую за допомогу, — кинула вона на хлопця награно сердитий погляд.

— Стараюся, — з усмішкою відповів він.

Трістан опанував себе і потягнувся, щоб узяти Ділан за ліву руку.

— Щиро кажучи, думаю, що ти мала б чарівний вигляд у будь-чому, хай що б вдягла, — сказав він, — *навіть* у паперовому пакеті. Проте я відчуваю, що повинен нагадати тобі, що сьогодні — свято твоєї мами, а не твое. Усі дивитимуться на неї, чесне слово.

— То-очно, — протягнула Ділан, недовірно розглядаючи хлопця. — Я просто впишусь в інтер'єр.

На те, що ніхто не помітить Ділан у Велетенському Персику, не було жодного шансу.

— Може, мені пощастить і я зіллюся зі шпалерами або з фіранками. Якщо у стану в правильному місці, то зможу просто зникнути.

— Так тримати! — усміхнувся Трістан, нахилившись, щоб залишити легкий поцілунок на чолі Ділан.

Саме в цей момент двері навпроти номера Ділан відчинилися і з-за них спиною вперед з'явилася тітка Рейчел; вона здавалася неоковирно огрядною. Першою показала її нижня половина, обгорнута персиковою тканиною: тітка схилилась, пораючись із чимось. За секунду вона відійшла вбік, і в коридорі з'явилася Джоан. Ділан ахнула. Накрохмалена темно-синя медсестринська уніформа слугувала Джоан за звичайне вбрання. Вдома Джоан носила зручний одяг, найчастіше душила її тіло безліч різноманітних потворних вовняних кардиганів.

Але сьогодні її було не впізнати.

Високі підбори значили, що вона буде на кілька сантиметрів вища, ніж зазвичай. Її струнку фігуру від декольте до колін обіймала кремова атласна сукня. Сукню підтримувала одна тоненька шлейка, що була обведена довкола шиї Джоан і зливалася із широкою стрічкою прекрасного, оздобленого перлами мережива на ліфі.

У руках Джоан тримала елегантний букет троянд, оточений маленькими суцвіттями гарних білих квітів.

— Мамо! — Ділан прикрила рот рукою і, сама здивувавшись, відчула, що у її очах збираються сльози.

— О ні, навіть не думай! — Джоан тицьнула в бік Ділан пальцем, ніготь на якому блищав лаком перламутрового кольору. — Не доводь мене!

Але було вже запізно. Джоан вихопила хустинку, яку їй простягнула тітка Рейчел, і почала шалено промокати очі.

— Сьогодні не той день, щоб плакати, — зауважила тітка Рейчел. У її очах не було жодної сльозинки, губи були ледь стиснуті.

— Ой, прошу тебе, — Джоан ущипливо відказала. — Пам'ятаю, як у день свого весілля ти, на годину замкнувшись у ванній, ревіла, бо волосся не хотіло правильно триматися.

Тітка Рейчел розтулила рота, очі її палали від обурення, але вона змовчала.

Добре, що Ділан давно звикла до невеликих розрад, які постійно виникали між двома сестрами, і знала, що для них цілком нормально вести повноцінні бої. Однак невеличка суперечка начебто заспокоїла Джоан, бо та шморгнула носом і виструнчилась, а потім подивилася на Ділан із сяючою усмішкою:

— Ми готові?

Ділан, кинувши ще один погляд на своє вбрання подружки нареченої, подумала, що ніколи не буде готова, але, як сказав Трістан, сьогодні свято Джоан. Не її.

— Хіба ти не маєш сидіти серед гостей? — запитала тітка Рейчел у Трістана.

Удливий тон її голосу виказував роздратування через вдало спрямовану шпильку Джоан.

— Рейчел, Трістан супроводжує мою доньку, — парировала Джоан.